

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: a) **Kulička KT, s. r. o.**, IČ 06376550
 sídlem Čs. legií 118, Klatovy
 b) **Development Trade, s.r.o.**, IČ 04854799
 sídlem Melantrichova 970/17, 110 00 Praha 1
 obě zastoupeny advokátem Mgr. Michalem Varmužou
 sídlem Kozinova 21/2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Plzeňský kraj**
 sídlem Antonína Uxy 11, 301 00 Plzeň

o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 28. 8. 2019, č.j. 100767-12/2019-600000-12,

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) se zamítá.
- II. Žaloba žalobkyně b) se odmítá.

- III. Žádný z účastníků řízení o žalobě žalobkyně a) nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žádný z účastníků řízení o žalobě žalobkyně b) nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobkyně domáhaly zrušení rozhodnutí správního orgánu ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 28. srpna 2019 č. j. 100767-12/2019-600000-12 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně a) podané proti opatření o zadržení věci ze dne 16. července 2019, č.j. 100767-3/2019-600000-61 (dále jen „*opatření o zadržení věci*“), kterým bylo rozhodnuto o zadržení 6 ks technických zařízení typu Pegasus umístěných v provozovně žalobkyně a) z důvodu, že na straně správního orgánu prvního stupně existovalo důvodné podezření, že v důsledku jejich provozu bez povolení k provozování technické hry docházelo k nedovolenému provozování hazardních her.

II.

Žaloba

2. Žaloba žalobkyň, vedená pod sp. zn. 57 A 153/2019, původně směřovala proti napadenému rozhodnutí a zároveň proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v zadržení a odnětí zařízení Pegasus a dalších věcí dle opatření o zadržení věci. Usnesením zdejšího soudu ze dne 12. prosince 2019, č.j. 57 A 153/2019-94, byla žaloba v části směřující proti napadenému rozhodnutí vyloučena k samostatnému projednání a je předmětem nyní posuzované věci.
3. Žalobkyně svou žalobu odůvodnily následovně.
4. Žalobkyně b) je osobou mající od žalobkyně a) pronajatý prostor pro provozování technických zařízení se soutěží Pegasus a je subjektem toto zařízení provozujícím. Žalobkyně a) byla správním orgánem prvního stupně v napadeném rozhodnutí označena jako kontrolovaná osoba, u níž měl správní orgán prvního stupně podezření, že provozuje hazardní hru bez platného povolení.
5. Žalobkyně uvedly, že napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobkyně a) dne 30. srpna 2019, přičemž žalobkyni b) doručeno nebylo a zároveň s ní žalovaný ani správní orgán prvního stupně nijak nekomunikuje. Žalobkyně b) namítla porušení ust. § 9 písm. e) zákona č. 255/2012 Sb. (dále jen „*kontrolní řád*“), neboť kontrolní skupina se v průběhu kontroly, která vyvrcholila zabráním předmětných technických herních zařízení, nepokusila o jakékoliv kontaktování žalobkyně b) za účelem umožnění její účasti na kontrole.
6. Žalobkyně v žalobě namítaly, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřují v tom, že žalovaný z hlediska zadržení předmětných herních zařízení Pegasus ve smyslu ust. § 121 odst. 1 zákona č. 186/2016 Sb. (dále jen „*ZHH*“) nemá nijak podloženo důvodné podezření, že se v případě herního zařízení Pegasus jedná nebo může jednat o hazardní hru ve smyslu ZHH. Napadené rozhodnutí pak měly žalobkyně za vnitřně rozporné,

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, skutková zjištění jsou zcela nedostatečná a zároveň je zjištěný skutkový stav v zásadním rozporu s právním hodnocením věci ze strany žalovaného.

7. Žalobkyně v žalobě zdůvodnily, proč je jejich žaloba přípustná.
8. Žalobkyně poukázaly na to, že technické zařízení a hru Pegasus nelze zahrnout pod hazardní hru ve smyslu ZHH, neboť ve hře zcela absentuje prvek náhody nebo neznámé skutečnosti rozhodující zcela nebo zčásti o výhře či prohře ve smyslu ZHH. Správní orgány ani neuvedly, v čem má prvek náhody spočívat, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Absencí oněch prvků tak ani nemohlo být naplněno důvodné podezření ve smyslu ust. § 121 odst. 1 ZHH, kdy v soutěži Pegasus prvek náhody zcela chybí. Žalobkyně označily za nesmyslný závěr správních orgánů, že soutěž je založena na kombinaci náhodného, vědomostního a dovednostního principu. Žalovaný neověřil, jaké jsou principy hry a jak hra funguje (co ví soutěžící předem a že má náhled na celý průběh soutěže). Důvodnost podezření na náhodu v soutěži musí být pečlivě podložena konkrétními skutečnostmi a důkazy, jinak by nebyla vyloučena libovůle správního rozhodování.
9. Vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí žalobkyně dovozovaly z argumentace uvedené na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný nejprve uvádí, že náhled na budoucí pokračování hry se shodoval s konečným postavením symbolů na válčích uvedených, přičemž dále pak tvrdí, že výhra je závislá na náhodném zastavení výherní kombinace na válčích uvedené, kdy soutěžící neví, jaká tato kombinace bude. Žalobkyně v této souvislosti poukázaly na protokol o kontrole Celního úřadu pro Zlínský kraj čj. 15951-11/2019-640000-61.
10. U strategické hry Pegasus je přítomen náhled na celý možný průběh hry v dovednostní části hry Tetrix, kdy cílem soutěžícího je z 96 možných a dostupných kombinací předem daných výsledků najít pro sebe tu nejvýhodnější – výhra a její výše závisí na soutěžícím a jeho vědomostech a dovednostech. Po zjištění možností se soutěžící rozhodne, zda bude ve hře pokračovat. V soutěži nefunguje žádný generátor náhody, kdy všechna kola soutěže jsou v zařízení pevně předem definována, což osvědčují náhledy v dovednostní části Tetrix. Soutěžící ví např. 20 kol předem v jednotlivých vizualizacích, aniž by ztratil jedinou korunu, ve kterých kolech získá body do vědomostní části Pegasus soutěže, ve kterých kolech získá přímou Tetrix odměnu a její výši, jaké bude postavení symbolů na válčích v každém kole a jakou částku získá v přímých Tetrix odměnách a jaký bude stav jeho kreditu po těchto dvaceti kolech a jakou částku bude mít v Pegasus bance. Soutěžící tedy předem ví prakticky vše, zná celý průběh hry a všechny možné výsledky, kolik může vyhrát – jediné, co nezná, jsou otázky v Pegasus bance, jejichž zodpovězení však závisí na znalostech soutěžícího. K prvku náhody žalobkyně odkázaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. října 2018, č.j. 1 As 136/2018-32, kdy uvedly, že od zmíněného rozsudku se jejich případ skutkově odlišuje právě absencí prvku náhody.
11. Žalobkyně navrhy, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vztahu k žalobkyni b) navrhl žalovaný žalobu odmítnout, protože ji považoval za nepřipustnou ve smyslu § 68 písm. a) s.r.s., neboť žalobkyně b) nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Žalobkyně b) totiž nepodala

námítky proti opatření o zadržení věci, přestože se považuje za dozorovanou osobu.

13. K námitce žalobkyně ohledně porušení předmětného ustanovení kontrolního řádu a nekomunikace žalovaného s žalobkyní b) žalovaný uvedl, že s ohledem na předmětnou kontrolu měla kontrolní skupina důvodné podezření, že uskutečňování nepovolené hazardní hry se dopouští právě žalobkyně a). Povaha kontroly neumožňovala vyrozumění žalobkyně nebo jejích zástupců před zahájení kontroly, neboť by tak došlo k jejímu zmaření. K přípustnosti takového postupu pak žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2018, č.j. 1 Ads 282/2017-36.
14. K námitkám o absenci prvku náhody způsobujícího nedostatek důvodného podezření o provozování hazardní hry ve smyslu ust. § 121 odst. 1 ZHH žalovaný uvedl, že se jedná o obdobné námítky těm, které již byly uplatněny v rámci správního řízení, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
15. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu pak žalovaný uvedl, že hru uskutečnil v rámci kontrolního nákupu a popsal, jaká skutková zjištění na tomto základu učinil. Žalovaný pak dále popsal principy, na nichž předmětná hra funguje, a z nichž dovodil, že výhra závisí i na náhodě.
16. Závěrem žalovaný uvedl, že žalovaným není Celní úřad pro Plzeňský kraj, nýbrž jeho ředitel, který vydal napadené rozhodnutí v rámci jemu zákonem přiznané kompetence.
17. Žalovaný navrhl, aby soud ve vztahu k žalobkyni a) žalobu zamítl a ve vztahu k žalobkyni b) žalobu odmítl.

IV.

Replika

18. V podání ze dne 29. 10. 2020 žalobkyně uvedly, že žalobkyně a) nebyla dozorovanou osobou a žalobkyně b) byla dozorovanou osobou, a doložily to podnájemní smlouvou a dohodou o provedení práce. Dále v replice žalobkyně poukázaly na to, že při zadržení nemohl mít celní úřad dostatečné důvodné podezření ve smyslu § 121 ZHH, neboť svými skutkovými zjištěními si základ podezření sám vyvrátil. Žalobkyně zdůraznily, že válce hry nejsou ovládány žádným generátorem náhody, a doložily to kontrolním protokolem Celního úřadu pro Kraj Vysočina. Rozhodující podle žalobkyně je, že lze soutěž hrát bez náhodného prvku. Žalobkyně připustily, že soutěž Pegasus je umístěna ve stejných krabicích jako klasické výherní automaty, a proto k zahrnutí soutěže do hazardních her může svádět, nicméně soutěž Pegasus je typická vědomostní soutěž zahrnující méně náhody než AZ Kvíz (žalobkyně přiložily pravidla AZ Kvízu). Celní orgány vytýkají žalobkyním, že soutěž je náhodná, ale prvek náhody do hry samy vnesly tím, že soutěž nehrály strategicky. Je-li soutěžící schopen ovlivnit výsledek soutěže svými znalostmi nebo dovednostmi, nejde o náhodu. Za náhodu nelze považovat ani omezený čas k odpovědím na vědomostní otázky, protože omezený čas jen vylučuje, aby soutěžící správnou odpověď našel na internetu – toto žalobkyně doložily znaleckým posudkem Václava Černého. Žalobkyně navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i opatření o zadržení věci.

V.

Posouzení věci soudem

19. Vzhledem k tomu, že všichni účastníci řízení vyjádřili výslovný souhlas s tímto postupem (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobkyně v podání ze dne 29. 10. 2020), rozhodl soud

v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

21. Soud dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně a) je nedůvodná a že žaloba žalobkyně b) je nepřipustná.
22. Soud nejprve k vyjádření žalovaného k žalobě ohledně osoby žalovaného v tomto řízení uvádí následující. Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Otázka žalovaného subjektu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. byla již judikaturou správních soudů vyřešena: V rozsudku čj. 4 As 57/2005-64 ze dne 25. srpna 2006 Nejvyšší správní soud vysvětlil, že je vždy nutno rozlišovat, jednak proti jakému úkonu je žaloba podávána a dále kdo je účastníkem řízení – byť může být žalobou napadáno rozhodnutí vedoucího státního orgánu, nemusí to zakládat jeho procesní subjektivitu. Usnesením rozšířeného senátu ze dne 5. 5. 2015, čj. Nad 288/2014-58, publikovaným pod č. 3257/2015 Sb. NSS, bylo vyloženo, že *„Pojem správního orgánu je pro účely určení pravomoci a příslušnosti soudů ve správním soudnictví nutno vnímat především v rovině kompetenční - správním orgánem v tomto smyslu, tedy mimo jiné i ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., jenž stanoví pravidla pro určení místní příslušnosti správních soudů, je svazek kompetencí určitého typu. Institucionální uspořádání či dokonce právní osobnost entity, jejíž součástí je uvedený svazek kompetencí, je pro posouzení, zda se u tohoto svazku jedná o správní orgán, zpravidla irelevantní či pouze pomocné kritérium.“* Žalobou proti správnímu rozhodnutí může být napadeno rozhodnutí vydané vedoucím orgánem státní správy (o rozkladu, námitkách apod.), kdy jeho pravomoc rozhodovat o opravném prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí vyjadřuje pouze funkční postavení v rámci vnitřní organizace orgánu státní správy – v takovém případě se tím nezakládá jeho procesní subjektivita ve smyslu s. ř. s. Žalovaným je v takovém případě orgán státní správy a nikoli jeho vedoucí – v rozsudku čj. 2 As 7/2005-61 ze dne 15. září 2006 Nejvyšší správní soud uvedl, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, je žalovaným správním orgánem ministerstvo, protože ministr vnitra není samostatným správním orgánem nadřízeným ministerstvu, nýbrž stojí v jeho čele, a pokračoval, že *„Správním orgánem, který v určité věci rozhodl, se v případě ústředních orgánů státní správy rozumí tento orgán, nikoliv jeho vedoucí, a to i když vedoucí ústředního orgánu státní správy rozhoduje o rozkladu proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy ve smyslu ustanovení § 61 správního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2003.“* (shodně ve vztahu k jiným ministerstvům rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 3 Azs 25/2019 – 62 ze dne 23. července 2020, nebo čj. 2 As 157/2019 – 35 ze dne 29. dubna 2020). Od těchto případů se odlišují řízení o žalobách proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů (např. podle § 196 zákona č. 361/2003 Sb.). Zde jde o přezkum rozhodnutí služebního funkcionáře, a proto je žalovaným právě tento funkcionář – podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, čj. 1 As 110/2018-37, publikovaného pod č. 3804/2018 Sb. NSS, totiž platí, že *„V řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů dle § 69 soudního řádu správního je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni.“* V posuzované věci jde o přezkum

rozhodnutí ředitele celního úřadu o námitkách dle § 121 odst. 3 ZHH, kdy ředitel celního úřadu není orgánem celní správy (srov. § 1 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb.) a nejde o přezkum rozhodnutí ve věci služebních poměrů. Proto soud za žalovaného v tomto řízení považoval Celní úřad pro Plzeňský kraj, kdy předmětem řízení byl přezkum rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 28. 8. 2019, č.j. 100767-12/2019-600000-12.

23. Napadeným rozhodnutím ředitel žalovaného zamítl námitky žalobkyně a) jakožto dozorované osoby proti opatření o zadržení věci. Opatření se týkalo zadržení šesti technických zařízení Pegasus dne 16. 7. 2019 v provozovně Bar Kulička v Klatovech pro důvodné podezření, že v souvislosti s jejich užíváním došlo k porušení ZHH, neboť jde o hazardní hru. Mezi účastníky přitom nebylo sporu o tom, že k zadrženým zařízením nebyla vydána povolení k provozování technické hry. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že pro zadržení věci nebylo rozhodné, zda žalobkyně a) byla či nebyla provozovatelem, nájemcem či vlastníkem zadržených zařízení. Pokud jde o to, zda absentující prvek náhody vylučuje závěr o tom, že hra na zadržených zařízeních je hazardní hrou ve smyslu ZHH, v odůvodnění napadeného rozhodnutí je zdůrazněno, že pro zadržení věci postačuje existence důvodného podezření, že o hazardní hru jde. Lze dodat, že námitky žalobkyně a) proti opatření o zadržení věci jsou v podstatě totožné s žalobními námitkami a že žalobkyně b) proti tomuto opatření námitky nepodala.
24. Úřední záznam o zadržení věci dne 16. 7. 2019 obsahuje údaje o zadržení sporných technických zařízení a popis kontrolní hry, z níž kontrolní skupina dovodila, že hra na zadržených technických zařízeních je hazardní hrou, protože výsledek hry ovlivňuje náhoda.
25. Mezi žalobkyní a) a žalobkyní b) podle žaloby není sporu o tom, že technická zařízení se hrou Pegasus v době celní kontroly provozovala výlučně žalobkyně b), která též zajišťovala jejich obsluhu. Žalobkyně b) si pouze od žalobkyně a) pronajala prostory, v nichž byla technická zařízení umístěna. Žalobkyně a) tedy nebyla ani provozovatelem, ani vlastníkem ani nájemcem sporných zařízení. V replice obě žalobkyně shodně a výslovně na str. 2 uvedly, že dozorovanou osobou je výlučně žalobkyně b) – žalobkyně a) dozorovanou osobou není.
26. § 3 odst. 1 ZHH stanoví, že hazardní hrou se rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.
27. Podle § 5 ZHH je provozováním hazardní hry se rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
28. Podle § 121 odst. 1 ZHH platí, že osoba pověřená dozorujičím orgánem je povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorujičím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení věci osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená dozorujičím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.
29. Odst. 3 § 121 ZHH stanoví, že proti uloženému opatření o zadržení věci může

dozorovaná osoba podat do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením písemné námitky. Námitky nemají odkladný účinek. Ředitel celního úřadu rozhodne o námitkách bez zbytečných průtahů. Jeho rozhodnutí je konečné. Písemné rozhodnutí o námitkách se doručí dozorované osobě.

30. Soud vyšel dále z následující judikatury.

31. Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 1 As 347/2019 – 38 ze dne 6. března 2020 uvedl následující: „Z ustanovení § 121 zákona o hazardních hrách je zjevné rozlišení dozorované osoby a osoby, která měla u sebe věc, v souvislosti s jejímž užíváním docházelo k porušování tohoto zákona. Postavení těchto osob se odlišuje v tom, že osobě, která měla věc u sebe, se předává kopie záznamu o zadržení, resp. odnětí věci, zatímco dozorované osobě se záznam doručuje ve stejnopise. Z toho je patrné jednak to, že se vždy nemusí jednat o stejnou osobu, a jednak to, že dozorovaná osoba nemusí být přítomna výkonu dozoru ve fázi zadržení, resp. odnětí věci. Obě tyto osoby jsou povinny zadrženou věc dozorujícímu orgánu vydat, přičemž teprve při odmítnutí vydání vzniká oprávnění věc odejmout. Jen dozorovaná osoba je však povinna hradit náklady skladování zadržené věci a jen dozorovaná osoba má právo podat námitky proti uloženému opatření o zadržení věci. O posouzení, zda stěžovatelce svědčilo postavení dozorované osoby a zda tudíž mohla podat tyto námitky, přitom v této věci jde. Zákon o hazardních hrách nestanoví výslovně, koho lze považovat za dozorovanou osobu. Vodítkem ale může být zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), na který odkazovala stěžovatelka. Ten totiž podle § 1 odst. 1 upravuje postup mj. orgánů moci výkonné, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy, při kontrole činnosti mj. právnických a fyzických osob (dále jen „kontrolovaná osoba“) zjištěním, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů (§ 2 kontrolního řádu). Jde tedy o obecnou úpravu výkonu kontroly (dozoru) orgány moci výkonné, jejíž zvláštní podmínky jsou zakotveny v zákoně o hazardních hrách. Kontrolní řád pak rozlišuje jednak postavení kontrolované osoby a jednak povinné osoby. Povinnou osobou je podle jeho § 5 odst. 2 písm. a) osoba, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela. Uvedeným srovnáním (zde ve sporu o zadržení a odnětí věci) lze dospět k závěru, že ten, kdo provozuje hazardní hru, tj. vlastním jménem vykonává činnost uvedenou v § 5 zákona o hazardních hrách, například i tím, že k tomu využívá věc, kterou je oprávněn držet, ať už na základě vlastnického práva, či práva odvozeného, je dozorovanou (kontrolovanou) osobou. Naproti tomu ten, kdo pouze umožnil provádění činnosti hodnocené jako provozování hazardní hry, například i tím, že poskytne část stavby k umístění uvedené věci a současně je přítomen výkonu dozoru, je pouze povinnou osobou, kterou tíží jen některé povinnosti, stanovené v § 121 zákona o hazardních hrách. Z podstaty věci má také tato povinná osoba méně práv, než osoba dozorovaná (kontrolovaná), do jejíchž práv může být zasazeno významněji. V dané věci stěžovatelka tvrdí, že pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost užívala zadržené věci právě tím způsobem, který by bylo možné za provozování označit. Pokud tedy krajský soud uzavřel, že stěžovatelce, jako dozorované osobě svědčilo právo na podání námitek proti opatření žalovaného podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách, je takové hodnocení zjevně souladné s názorem stěžovatelky, neboť ta před krajským soudem tvrdila skutečnosti, z nichž uvedený závěr přímo vyplývá. Tento závěr nemůže změnit ani to, že podle závěrů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, čj. 1 As 207/2018 – 32, lze za provozovatele hazardní hry z hlediska správní odpovědnosti označit i další osobu, která vědomě a aktivně vytvářela podmínky pro to, aby technická zařízení mohla být umístěna a provozována v jejích provozovnách, zajišťovala zevní údržbu technických

zařízení a jejíž zaměstnanci prováděli výplatu výher a vybírání finančních prostředků ze zařízení; která měla též přímý finanční zájem na řádném a efektivním provozu technických zařízení a která tedy vykonávala služby související se zajištěním provozu technických zařízení, bez nichž by nebylo fungování technických zařízení vůbec možné. Pokud tedy stěžovatelce podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách svědčilo právo podat proti uloženému opatření o zadržení věci písemné námitky, o nichž by byl ředitel žalovaného povinen rozhodnout, je úvaha krajského soudu o nepřípustnosti zásahové žaloby správná. Samotná okolnost, že žalovaný se stěžovatelkou dosud nejednal jako s účastníkem správního řízení, nepřekáží aktivní procesní legitimaci stěžovatelky k podání těchto písemných námitek, případně k návrhu opatření proti nečinnosti.“

32. Je nutno dodat, že uvedené právní závěry byly Nejvyšším správním soudem potvrzeny i v následné rozhodovací činnosti – např. rozsudky čj. 2 As 206/2019-53 ze dne 27. 4. 2020, nebo čj. 3 As 255/2019-45 ze dne 28. května 2020, nebo čj. 5 As 300/2019-33 ze dne 29. 5. 2020.
33. Soud tedy shrnuje, že dozorovaná osoba může podle § 121 odst. 1, 3 ZHH podat do 3 pracovních dnů proti uloženému opatření o zadržení věci námitky. Dozorovanou osobou je provozovatel herního zařízení, tj. ten, kdo vlastním jménem vykonává činnost uvedenou v § 5 zákona o hazardních hrách, například i tím, že k tomu využívá věc, kterou je oprávněn držet. Naproti tomu ten, kdo pouze umožnil provádění činnosti hodnocené jako provozování hazardní hry, například i tím, že poskytne část stavby k umístění uvedené věci a současně je přítomen výkonu dozoru, je pouze povinnou osobou, kterou tíží jen některé povinnosti, stanovené v § 121 zákona o hazardních hrách.
34. Z tvrzení žalobkyně a) ve správním řízení (při zadržení věci a v námitkách) a z žalobních tvrzení jak žalobkyně a), tak i žalobkyně b) je zřejmé, že žalobkyně a) byla povinnou osobou, které byla při kontrole zařízení zadržena, a že žalobkyně b) byla jako provozovatel zařízení osobou dozorovanou ve smyslu § 121 ZHH, neboť pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost užívala zadržené věci. Žalobkyně a) poskytovala žalobkyni b) prostor pro provozování hry Pegasus, přičemž v námitkách proti opatření o zadržení věci výslovně uvedla, že není a nikdy nebyla provozovatelem technických zařízení se soutěžími Pegasus, ani organizátorem těchto soutěží, ani se na jejich provozu nijak nepodílí. Jako provozovatele žalobkyně a) označila žalobkyni b) a dodala, že neprovádí ani výplatu výher, veškerou obsluhu zařízení si zajišťuje sama žalobkyně b) osobami, které jsou s touto v pracovněprávním vztahu. Žalobkyně b) se za provozovatele sporných zařízení sama označuje v žalobě, a je proto dozorovanou osobou ve smyslu ust. § 121 odst. 3 ZHH. Proto byla žalobkyně b) jako dozorovaná osoba povinna před podáním žaloby ve správním soudnictví vyčerpat řádné opravné prostředky proti rozhodnutí správního orgánu.
35. Z tohoto dílčího závěru vyplývá další závěr, že žalobkyni b) jako dozorované osobě svědčilo právo na podání námitek proti opatření žalovaného podle § 121 odst. 3 ZHH. Žalobkyně b) tyto námitky však nepodala.
36. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je nepřípustná žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, pokud žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připoustí-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.
37. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stanoví, že soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřípustný.

38. Soud s odkazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 347/2019 – 38 ze dne 6. března 2020 uvádí, že na oprávnění žalobkyně b) podat proti opatření o zadržení věci námitky ničeho nezměnilo to, že žalovaný s ní nejednal jako s účastníkem správního řízení. Námitky žalobkyně b), že ji žalovaný nepřizval ke kontrole a že s ní nekomunikuje, jsou tedy mimoběžné, protože patří do správního řízení, kde je žalobkyně b) mohla ve svých námitkách uplatnit. Pokud jde o to, že žalobkyně b) žalovaný opatření o zadržení věci nezaslal, pak je z žaloby evidentní, že se do dispozice žalobkyně b) přesto jinak dostalo, tudíž proti němu námitkami brojit mohla. Podání námitek ve smyslu ust. § 121 odst. 3 ZHH je totiž vázáno na seznámení se s opatřením o zadržení (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 As 300/2019-33). Lze tedy uzavřít, že ačkoliv se žalobkyně b) s opatřením o zadržení seznámila, netvrdí, ani to nevyplývá z obsahu správního spisu, že by proti tomuto podala námitky ve smyslu ust. § 121 odst. 3 ZHH.
39. Jelikož žalobkyně b), jak bylo výše vyloženo, sama v žalobě tvrdí skutečnosti vedoucí k závěru, že mohla podat proti opatření o zadržení věci námitky a nepodala je, nevyčerpala tudíž v řízení před správním orgánem řádné opravné prostředky ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Žalobu žalobkyně b) proto soud výrokem II tohoto rozsudku jako nepřípustnou v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.
40. Ve vztahu k žalobě žalobkyně a) soud uvádí následující.
41. Otázka zadržení technických zařízení hry Pegasus byla již judikaturou správních soudů vyřešena. Případ žalobkyně a) se od jiných kauz, řešených správními soudy, nijak neliší. Z tohoto důvodu neměl soud důvodu posoudit žalobu žalobkyně a) jinak.
42. Především je nutno uvést, že žaloba proti rozhodnutí ředitele o námitkách proti opatření o zadržení věci podle § 121 odst. 3 ZHH je obecně přípustná (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Af 19/2017-60, ze dne 27. dubna 2018).
43. Soud opakuje, že celnímu orgánu vznikne povinnost zadržet věc podle § 121 odst. 1 ZHH vždy, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování ZHH. Pro posouzení žaloby žalobkyně a) bylo tedy klíčové, zda při celní kontrole vzniklo důvodné podezření, že zadržená technická zařízení sloužila k provozování hazardní hry, tj. hra, u níž není zaručena návratnost sázky a u níž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.
44. Správní soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 11. 2019, č. j. 29 A 150/2019-87, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2020, č. j. 30 A 125/2019-138, nebo rozsudek zdejšího soudu čj. 57 A 128/2019 – 171 ze dne 1. září 2020) shrnuly východiska posouzení zákonnosti zadržení podle § 121 odst. 3 ZHH následovně: Rozhodující pro toto posouzení je výlučně to, zda při celní kontrole vzniklo důvodné podezření, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu ZHH a zda absentuje povolení k provozování hazardní hry, aniž by bylo relevantní posouzení odpovědnosti za přestupek. Důvodem tohoto rozlišení je účel institutu zadržení věci, kterým je zabránění porušování zákonem (ZHH) stanovených povinností, přičemž není třeba vydat rozhodnutí o zadržení věci, nýbrž se pouze zákonem stanoveným postupem provede opatření zadržení věci, které se následně oznámí osobě, která měla věc v době zadržení u sebe. Ve fázi celní kontroly, kdy dochází k zadržení věci, se neprovádí složité dokazování za účelem, aby bylo postaveno najisto, zda provozovaná hra je či není hazardní hrou, protože tím by byla efektivní a účelná kontrola fakticky znemožněna. To znamená, že podmínkou k zadržení věci je i jen „pouhé“

důvodné podezření na nelegální provozování hazardní hry. Celní orgány učiní svým povinnostem za dost, pokud ve svých rozhodnutích popíší základní principy hry Pegasus a vysvětlí, v čemž shledaly důvodné podezření na náhodný prvek hry. Důvodem podezření na prvek náhody hry Pegasus mohly celní orgány oprávněně shledat v tom, že výše potenciální výhry odpovídající hodnotě Tetrix odměny, je závislá na náhodně generovaném procesu – jednak hráč sice může po odehrání hry Tetrix nahlédnout na následující průběh hry a rozhodnout se ohledně své další účasti v soutěži, avšak o typu odměn a její výši rozhoduje náhoda, dále pak i je-li hra hrána nezávisle na hře „Tetris“, tj. bez informací o četnosti a výši hodnot budoucích odměn, je výše Tetrix odměn a jejich četnost stanovena z pohledu soutěžícího zcela náhodně (bez účasti na hře Tetrix hra vypadá a probíhá shodně jako na klasickém výherním hracím přístroji - válcová hra, grafické symboly). Aniž je vyloučeno, že v průběhu dalšího řízení bude náhodný prvek hry vyvrácen, pro zákonnost zadržení zařízení postačí, je-li dáno důvodné podezření na existenci tohoto prvku. Jinými slovy, otázka, zda podezření celní správy bude následně potvrzeno nebo vyvráceno, bude věcně a autoritativně řešena v případném následném správním řízení o přestupku, kde může být prostor pro věcné námitky vyvracející náhodný prvek hry včetně důkazních návrhů (znalecké posudky atp.).

45. Soud v této souvislosti odkazuje na svůj rozsudek ze dne 1. 9. 2020 čj. 57 A 128/2019 – 171, na jehož závěrech nemá důvod nic měnit: *„Jak vyplývá ze shora citovaného § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, k tomu aby mohlo být přistoupeno k zadržení věci, musí být dáno důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. K tomu soud v obecné rovině uvádí, že „důvodné podezření“ musí být založeno na konkrétních okolnostech, které představují dostatečný a rozumný podklad pro závěr, že v souvislosti s užíváním věci dochází k porušování zákona o hazardních hrách. Přitom však nelze požadovat, aby správní orgán v této fázi řízení učinil naprosto jistý závěr, že tomu tak vskutku je. Požadavek jistoty bez rozumných pochybností je nezbytný zejména při meritorním rozhodování (o uložení pokutu a o propadnutí věci), ale z podstaty věci nemůže být reálný při rozhodování o zadržení věci, tj. při aplikaci institutu, který musí představovat rychlý a efektivní nástroj umožňující reagovat na zjištěný protiprávní stav, v jeho rámci tedy nepřipadá v úvahu provádění rozsáhlého a komplexního dokazování včetně podrobného zdůvodnění, v čem dozorový orgán spatřuje naplnění zákonných podmínek pro zadržení věci. Optikou právě uvedeného nahlížel soud na napadené rozhodnutí, přičemž má za to, že plně ob stojí. Skutkový stav byl podrobným způsobem popsán v protokolu o kontrole, daný popis plně odpovídá pořízenému audiovizuálnímu záznamu, následně byl dostatečným způsobem hodnocen v úředním záznamu o zadržení věci a v napadeném rozhodnutí. Co se týče zjišťování skutkového stavu, má soud za to, že správní orgány postupovaly dokonce nad rámec svých povinností. Podle mínění soudu je „důvodné podezření“ dáno již na základě samotného vzezření zařízení Pegasus. Z pořízeného audiovizuálního záznamu, který soud provedl při nařízeném jednání k důkazu, jasně vyplývá, že zařízení Pegasus má na první pohled stejné rysy jako typický hrací automat (nutnost vhazovat peníze, přítomnost „válců“ s obrázky), tj. již tyto okolnosti zakládají podezření o tom, že jde o hazardní hru. Správní orgány postupovaly při zjišťování skutkového stavu dále a popsaly, jakým způsobem hra na zařízení Pegasus probíhá. Ani v tomto směru nemá soud žádných výhrad, mechanismus fungování hry, jak je popsán v napadeném rozhodnutí, resp. protokolu o kontrole, odpovídá ve hlavních rysech obsahu pořízeného videozáznamu. V této souvislosti je nezbytné uvést, že ani sám žalobce v žalobě neprezentuje odlišnou verzi skutkového stavu. Co se týče fungování hry, v zásadě se v jejím popisu shoduje s žalovaným, ze zjištěných okolností však dovozuje jiné závěry stran toho, nakolik je hra Pegasus závislá na náhodě. Skutkový stav byl tedy zjištěn zcela dostatečně.“*

46. V posuzované věci žalovaný důvodné podezření na existenci náhodného prvku hry odůvodnil kontrolní hrou při celní kontrole, kdy na str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že výše výhry prezentovaná hodnotou Tetrix odměny je závislá na náhodně generovaném procesu, u něhož hráč neví, kdy, jak často a v jaké výši bude odměna vygenerována. Z pohledu hráče je tak výše hodnot a četnost Tetrix odměn náhodná. Tento závěr soud aprobejuje s výhradou, že hráč má možnost prostřednictvím Tetrix hry (poznámka: pro získání náhledu je nutno však odehrát určitý, s každým dalším kolem navyšující se, počet bodů) nahlédnout na následující průběh hry. Tudíž nelze tvrdit, že hráč neví, kdy získá Tetrix odměnu a v jaké výši. Soud však souhlasí s žalovaným v tom, že prvek náhody zasahuje výši potenciální výhry (hodnota Tetrix odměny) - hráč má sice možnost po odehrání hry Tetrix nahlédnout na následující průběh hry, dle čehož se může rozhodnout ohledně své další účasti v soutěži, avšak o typu odměny a její výši rozhodne náhoda. Stejně tak platí, že bez účasti na hře Tetrix hra vypadá a probíhá shodně jako na obvyklém výherním hracím přístroji (válcová hra, grafické symboly). Tyto skutečnosti zakládají důvodné podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. I když rozhodnutí hráče, zda se bude účast hry Tetrix nebo ne, je projevem jeho vůle, jde o okolnost, která má být zkoumána v následném přestupkovém řízení - pro hodnocení důvodného podezření ve smyslu § 121 odst. 1 ZHH postačí zjištění, že hra zjevně umožňuje klasickou válcovou variantu hry, založenou na náhodném otáčení válců se symboly. Důvody, které vedly žalovaného k podezření na náhodný prvek hry, jsou v napadeném rozhodnutí popsány pečlivě, srozumitelně a logicky. A právě to, zda při celní kontrole vzniklo důvodné podezření, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu ZHH, bylo pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí klíčové. Šlo totiž o to, zda ve fázi celní kontroly, kdy dochází k zadržení věci, mohlo podezření na náhodný prvek vzniknout, což vzhledem ke kontrolní hře nastalo. I kdyby se následně v přestupkovém řízení prokázalo, že ve hře náhodný prvek chybí, na zákonnost zadržení by to nemělo vliv, protože tehdy se kontrolní hra mohla (bez důkladného dokazování, jež do tohoto druhu správního řízení nepatří) jevit náhodnou. Jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí logicky a přezkoumatelně popsal průběh kontrolní hry a důvody podezření na náhodný prvek hry, nelze shledat jeho rozhodnutí nezákonným. Soud ve shodě se žalovaným shledal podezření na prvek náhody hry v tom, že v případě odehrání hry Tetrix i bez ní rozhoduje náhoda o druhu odměny a její výši. Soud dodává, že samy žalobkyně v replice uvádějí, že sporná soutěž Pegasus působí vizuálně jako klasický výherní automat, byť podle žalobkyň jde jen o formu, kdy obsahem není hazardní hra.
47. Namítala-li žalobkyně a), že nebylo nijak podloženo důvodné podezření na prvek náhody ve hře, nelze námitce z právě uvedených důvodů přisvědčit. Stejně tak nelze přisvědčit námitce, že správní orgány neuvedly, v čem má prvek náhody spočívat, tudíž v tomto směru nelze argumentovat libovůlí správního rozhodování. Žalobkyně a) dezinterpretuje napadené rozhodnutí, pokud uvádí, že výhra je závislá na náhodném (neznámém) zastavení výherní kombinace na válcích - žalovaný nesporeoval, že hráč může vidět předem v náhledu symboly na válcích, ale argumentoval tím, že ve variantě hry bez Tetrixu tomu tak není a že druh a výše Tetrix odměn jsou náhodné.
48. Soud dodává, že tedy námitky žalobkyně a) nehledal důvodné, pokud by byla žalobkyně a) dozorovanou osobou ve smyslu § 121 ZHH. Je na místě dodat, že vzhledem k tomu, že obě žalobkyně shodně tvrdili v žalobě a žalobkyně a) navíc v námitkách proti opatření proti zadržení, že žalobkyně a) zadržená zařízení neprovozovala a jen žalobkyni b) pronajala část své provozovny k umístění sporných technických zařízení. Neprovozovala-

li žalobkyně a) zadržená herní zařízení, nebyla dozorovanou osobou, která by byla oprávněna proti opatření o zadržení podat námitky ve smyslu ust. § 121 odst. 3 ZHH. Námitky žalobkyně a) měl proto žalovaný zamítnout podle § 14 odst. 2 kontrolního řádu jako námitky podané osobou neoprávněnou. I kdyby se tak žalovaný dopustil nesprávného právního posouzení předmětné věci (meritorně rozhodl o námitkách žalobkyně a), jež nebyla dozorovanou osobou), vyšel soud při rozhodnutí přiměřeně z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. července 2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v němž rozšířený senát uvedl, že „[P]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“ Vzhledem k tomu, že aplikací správné právní normy na skutkové okolnosti případu tak, jak je tvrdila sama žalobkyně a) v žalobě, by byl výsledek v podobě rozhodnutí žalovaného o námitkách stejný, nebyl dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí (práva žalobkyně a) napadeným rozhodnutím nemohla být zkrácena).

49. K témuž závěru dospěl i Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku čj. 25 Af 28/2019-58 ze dne 5. 8. 2020, který shrnul, že pronajímatel prostor k umístění herních zařízení není dozorovanou osobou, nýbrž osobou, která měla zadržené věci v době zadržení u sebe – námitky takového pronajímatele měly být žalovaným zamítnuty, avšak vypořádal-li, sic chybně, žalovaný námitky žalobce meritorně, výrok jeho rozhodnutí je správný (v obou případech došlo k zamítnutí námitek). Nadbytečným věcným posouzením námitek žalobce nemohlo dojít ke zkrácení jeho práv. Soudní řád správní je normou „obrannou“, nikoli „kontrolní“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, publikované pod č. 1764/2009 ve Sb. NSS).
50. Na základě výše uvedeného tedy shledal soud žalobu ve vztahu k žalobkyni a) za nedůvodnou, a proto ji výrokem I tohoto rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. Soud neprovedl žalobkyni a) navržené důkazy, které nebyly součástí správního spisu (znalecký posudek č. 06/2019/ČR čl. 65 soudního spisu), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby. Tento znalecký posudek žalobkyně a) nepředložila správním orgánům ve správním řízení a tyto tedy nemohly pochybit hodnocením k němu nepřihlížejícím. Jelikož žalobkyně a) znalecký posudek správním orgánům nepředložila, při hodnocení vzniku sporného podezření na hazardní charakter hry nemůže být brán v potaz. Také proto tento znalecký posudek nemohl účinně zpochybnit soudem akceptovaný závěr o existenci důvodného podezření. Není vyloučeno, že v průběhu dalšího správního řízení bude náhodný prvek hry vyvrácen, ale na zákonnost zadržení zařízení to nemá vliv.
52. Principy soutěže Pegasus, které žalobkyně a) navrhla k důkazu, vtělila do svých námitek proti opatření o zadržení věcí, a tak stejně jako pravidla soutěže byly součástí správního spisu, s nímž se soud podrobně seznámil. Soud opakuje, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí byly významné úřední záznamy o zadržení věci a provedené kontrolní hře a o ústním jednání, protože byla zkoumána otázka existence důvodného podezření ohledně hazardního charakteru hry. Celní kontroly provedené v jiných řízeních před Celním úřadem pro Zlínský kraj a před Celním úřadem pro Kraj Vysočina též nemohly být právně významné pro hodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí - pro přezkum zadržení podle § 121 ZHH jsou rozhodné toliko výsledky konkrétní

posuzované celní kontroly (šlo o důkazní návrh protokolem Celního úřadu pro Zlínský kraj přiloženým k námitkám žalobkyně a) proti opatření o zadržení věci a o důkazní návrh videozáznamem z kontrolního nákupu Celního úřadu pro Zlínský kraj a o důkazní návrh v replice ve vztahu ke kontrolnímu protokolu Celnímu úřadu pro Kraj Vysočina, který byl navíc zhotoven *po* vydání napadeného rozhodnutí). Soud neprováděl dokazování ani pravidly AZ Kvízu, protože pravidla jiných soutěží pro posouzení věci nemohla být právně významná, ani znaleckým posudkem V. Č. k době potřebné pro zjištění odpovědí na vědomostní otázky na internetu, a to ze stejných důvodů jako znalecký posudek dle předchozího bodu odůvodnění tohoto rozsudku. Pokud jde o dohody o provedení práce a smlouvu o podnájmu, pak tyto celním orgánům nebyly ve správním řízení předloženy a celní orgány tak nemohly s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí pochybit, nepřihlížely-li k těmto listinám ve správním řízení. K tomuto a předchozímu bodu odůvodnění rozsudku soud dodává, že jde o důvody neprovedení navržených důkazů obiter dictum, protože žaloba žalobkyně a) byla zamítnuta především z důvodu, že nebyla podle svých vlastních žalobních tvrzení dozorovanou osobou, tudíž nebylo ani nutné zkoumat věcnou správnost napadeného rozhodnutí ohledně charakteru sporné soutěže – viz bod 48 odůvodnění tohoto rozsudku.

53. Soud dodává, že nerozhodoval o vrácení soudního poplatku žalobkyni b), protože podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. nebyla její žaloba odmítnuta před prvním jednáním, v tomto případě před vydáním meritorního rozsudku.

VII.

Náklady řízení

54. Náhradu nákladů řízení mezi žalobkyní a) a žalovaným soud výrokem III tohoto rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně a) ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně ve vyjádření k žalobě vzdal.
55. O náhradě nákladů řízení v případě žaloby žalobkyně b) soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. listopadu 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu